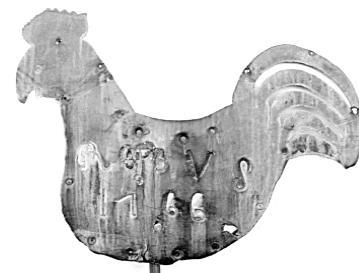

VĪNAKOKA ZARI

2012. gada Baznīcas lozungs:
«Mans spēks nespēkā varens parādās». (2. kor. 12:9)

Nr. 122

2012. GADA MAIJS

Vasarsvētki.

Hansa Mulčera gleznojums Vurzahas altārim, Vācija, 1437. gads.

Apslēptais skaistums

Neuzlūkojot cilvēku un neieraugot, ka viņš ir skaists, mēs nevaram tam palīdzēt. Kristus uzlūkoja ik cilvēku, ko satika, — arī prostitūtu, zagli — un ieraudzīja viņos apslēpto skaistumu. Iespējams, tas bija deformēts un ievainots, tomēr tas bija skaistums, un Kristus rīkojās tā, lai šis skaistums no jauna atmirdzētu. Tas mums ir jāmācās attiecībās ar citiem.

Taču, lai mums izdotos, vispirms ir jāiemanto skaidra sirds, skaidri nodomi, atvērtais gars — ne jau vienmēr mēs tādi esam —, lai spētu uzklaustīt, uzlūkot un ieraudzīt apslēpto skaistumu.

Mēs katrs esam radīti pēc Dieva attēla, un mēs katrs līdzināties sabojātai ikonai. Tomēr, ja mums iedotu laika un notikumu skartu vai cilvēku naida apgānītu ikonu, mēs taču izturētos pret to ar maigumu, ar godbijīgu, līdzjūtīgu sirdi. Tam, kas būtu palicis pāri no ikonas skaistuma, un ne jau zudušajam mēs pievērstu uzmanību. Tieši tā mums ir jāmācās izturēties pret katru cilvēku.

Metropolīts Antonijs Blūms

Svētruna Dāvāt sevi

Izbijušies un neziņā būdami, tie cits citam jautāja: «Kas tas ir?» Bet citi zobodamies sacīja: «Tie ir salda vīna pilni.» (Ap. d.2:12,13)

Vasarsvētkos Dievs dāvā sevi cilvēkiem! Man nav gadījies redzēt šādu virsrakstu nevienā sensāciju avīzē, žurnālā vai TV. Tomēr tā ir sensacionāla ziņa. Turklāt tā ir krietni nozīmīgāka par to, cik, piemēram, ir izmaksājis eksprezidenta auto vai ko kāds cits ir dabūjis sev. Vasarsvētkos Dievs dāvā sevi cilvēkiem, tātad — ne tikai kādas īpašas spējas, dāvanas un labumus. Sevi. Sevi! Mēs sevi citiem nedāvājam. Ja arī dāvājam, tad ārkārtīgi izvēlīgi un piesardzīgi. Savu laiku, naudu, spējas, gudrību, iemaņas, talantus, kaut ko, kas mums pieder, — to jā.

Protams, par to kaut ko sagaidot pretī. Sevi? Nē. Nevienam negribas sevi dāvināt tādām, kas nespēj novērtēt šīs dāvanas vērtīgumu. Tāpēc mēs to nedarām. Sevis dāvināšanas vietā izveidojas saskarsme, kur viens saka: Sveiks, kā iet?, bet otrs atbild: Labi. Un kā tev vispār iet? Vispār man arī iet labi. Tad labi. Iedosi man 5 latus? Vasarsvētkos Dievs dāvina sevi, zinot, ko mēs savā nolāpītajā neuzmanībā ar šo dāvanu darīsim. Viņš tomēr dāvā sevi mums pat tad, ja mēs sevi nedāvājam Viņam. Šādas neprātīgas Dieva mīlestības dēļ vēl aizvien pastāv Baznīca!

Mēs atļaujamies pret Dieva Garu tādu paviršību, kādu neatļautos pret cilvēkiem. Šo paviršību var labot. Un šī labošanās pavisam mierīgi var iztikt bez sevis šaustišanas. «Sveiks, Svētais Gars! Kā Tev manī klājas? Kā Tu jūties? Vai Tu skumsti? Priecājies? Vai esi ieslodzīts manā šaurajā pasaulē? Kurās manās domās vai darbos Tu

jūties kā cietumnieks? Vai Tev dodu izpausties kā mākslinieku Māksliniekam? Kāds materiāls Tev vislabāk patīk? Kāds formāts? Krāsas? Otas?»

Daudzos un dažādos veidos Dievs mūs uzrunā. Mums tikai uzmanīgi jāklausa. Viņš mums atbild mūsu būtības visdziļākajos slāņos. Nebūtiski papļāpāt ar Dievu nemaz nevar. Katrs neatlaidīgs cilvēks var attīstīt sevi spēju ievērot Dieva klātbūtni savā ikdienas dzīvē. Tas ir līdzīgi kā ar ģitāras spēles apguvi. Ikviens, kas paņem ģitāru pirmo reizi rokā, ātri vien sajūt, cik neierasta ir šī lieta. Abām rokām jādarbojas atšķirīgi, pirksti neklausa, ķeras un pinas stīgās. Pēc pāris akordu atkārtotā sāks sāpēt pirksti. Gribas atnest tam ar roku. Bet ar laiku iemaņas aug. Attīstās pirkstu veiklība, ritma izjūta, atmiņa. Un kādā brīdī parādās pārlicība, ka «spēlēt vispār ir iespējams!» Atpazīt Dievu savā ikdienā arī ir iespējams.

Kā kristietim attīstīt spēju ievērot Dieva klātbūtni savā ikdienā?

1. Atzīt dažādas iekšējās sajūtas. Paviršajā saskarsmē ar sajūtām «tā īsti nav ko darīt»; tām nepievērš uzmanību, tās neatšķir citu no citas. Tad cilvēks ir kā tankists krievu tankā, kura ellīgo motra troksni slāpē speciālas austiņas, kur galvu no puniem briesmīgās kratīšanās laikā sargā polsterēta cepure, kur apkārtējais

ir redzams tikai pa šauru spraugu un kur kaujas programma ir tikai viena: iznīcināt ienaidnieku pirmajam, pretējā gadījumā viņš iznīcinās tevi. Baznīcā nemitīgi tiek atkārtots, ka karš ir beidzies Lielajā Piektdienā un Kristus uzvarā līdzdalīgi ir visi, kas tic un sauc «Aba, Tēvs!» Atzīt dažādas iekšējās sajūtas ir svarīgi, lai atpazītu Dieva Gara uzrunu savā ikdienā. Kā vislabāk nosaukt to spriedzi, ko piedzīvoju aizvakar? Dusmas! Un to labo sajūtu šodien? Uzticība! Un to bezpalīdzību vakardienas sarunā? Izmisums! Un to gandarījumu pēc padarītā darba? Prieks!

2. Šo sajūtu pamatā ir kāda realitāte. Spēja ievērot Dieva klātbūtni attīstās, ja paliek saskarē ar attiecīgo sajūtu izraisītāju. Ja reiz Dievam ir bijis svarīgi nākt mūsu pasaulē un dāvināt sevi, tad patīkamās un nepatīkamās sajūtas ir tā vērtas, lai meklētu nevis aizmiršanas no tām, bet gan saskari ar tām. Izpētīšu šo realitāti, kas manī izraisa šādas sajūtas! Vai vienmēr dusmas? Prieks? Uzticība? Izmisums? Citās situācijās ir citādāk?

3. Meklēt savu sajūtu izcelsmi. Tām var būt dažāda izcelsme: psiholoģiska, bioloģiska, garīga. Tās var rasties kā audzināšanas rezultāts ģimenē, vecāku mīlestības trūkums. Tās var rasties zema asinsspiediena vai

bezmiega rezultātā. Kāds ir iemesls, ka es jūtos tieši tā?

4. Kristus klātbūtnē šajās sajūtās. Kur ir Dievs? Vai dusmojoties es nezaudēju Kristu? Vai uzticībā viņš ir man tuvāks? Vai prieks par labi padarītu darbu drīzāk nav ilgas pēc citu atziniņas un Kristus tajā nav vispār? Vai varbūt izmisums atraisa manī patiesu lugšanu, un tāpēc Viņu izmisumā atrodu visbiežāk? No atbildēm tad arī kļūs skaidrs tas, kā koriģēt savu rīcību, darbību, izpausmi.

5. Apzināties dažādību. Ja Dievs dāvā man sevi, tad es Viņa klātbūtni varu piedzīvot ļoti lielā daudzveidībā. Redze, dzirde, tauste, garša, smarža ir mūsu dabiskās spējas, kuras var palīdzēt aptvert Dieva aicinājumu. Vai Viņš man kādus pamudinājumus dod, klausoties Baha

mūzikā, apbrīnojot jūras plašumu vai kamīnā raugoties uguni? Ja Dievs aicina mani uz drosmi, tad Viņš to pamanīsies izdarīt gan caur Bahu, jūras plašumu, dievkalpojumu, uguni kamīnā, vienatni, sarunām, labu filmu...

6. Ir svarīgi izšķirt garus. Labais Gars ved pie Dieva. Prom no Dieva ved sliktais gars. Jēzus mācīja izšķirt pēc augļiem. Ne pēc izdevīguma, ne pēc apkārtējo cilvēku piekrišanas saucieniem. Bet pēc augļiem. Ja savu baiļu dēļ es paeju garām cilvēkam, kuram es varētu palīdzēt, un tā sev pats liedzu bū-

tisku pieredzi; tad kuram garam tas ir izdevīgi, ka es baidos? Kad es par savu darbu sagaidu apkārtējo atziniņu un dusmojos, ka netieku novērtēts; kuram garam tas ir izdevīgi? Kad ar mīlestību iesākts darbs kļūst par veltījumu Dievam; kuram garam tas patīk? Ir svarīgi spēt precīzi izšķirt garīgos impulsus. Tas palīdzēs turēties pie vērtīgā. Tas palīdzēs arī atlaist kādu uzmācīgu domu, kas nekur neved.

7. Lai atpazītu Dieva Gara kustību savā ikdienā, ir nepieciešamas regulāras dzīves izvērtēšanas. Kur šodien piedzīvoju Dievu? Kur atpazīnu? Kur ļāvos? Kur pretojos? Kas palīdzēja visvairāk? Kas — vismazāk? Kas no piedzīvotā man noderēs kā raugs rītdienai?

Vasarsvētku sensācija nav ietverama 7 punktos vai vienā rakstā. Tās mērogi ir lielāki. Vasarsvētku sensācija ir pieejama tiem, kam ir drosmīga, garīgi izaugsmei gatava sirds: gatavība dāvāt sevi Dievam.

Mācītājs Armands Klāvs

Lūgšana

Kungs, Tu neuzlūko ārieni, bet redzi sirdi — aiz visiem labajiem darbiem un nodomiem. Nāc un pārveido manu skatienu uz sevi un citiem. Māci man netiesāt pēc savu kritēriju mērauklas, pēc tā, kas man šķiet labs un taisnīgs, bet gan prasi uzņemt cilvēkus, kas nāk pie manis, bez lepniņas, bez aizspriedumiem un jo īpaši — necerot par visu saņemt atlīdzību. Māci man būt tam nederīgajam kalpam, kurš visu sagaida un saņem no Tevis un kurš redz Tevī nevis Dievu kā nepielūdzamu tiesnesi, bet žēlsirdības Kungu.

Dāvā mums pārlicību, ka, lai arī kāda būtu mūsu dzīve, nekad nav par vēlu atbildēt Tavas mīlestības aicinājumam.

Elizabete Maršala

Izmaiņas iesvētību kārtībā

Kādreiz iesvētības bija arī pilngadības svētki. Visi, kas sasniedza pilngadību, gāja iesvētes mācībā. Visi, kas šo mācību izgāja, iegādāja melnus uzvalkus vai baltas kleitas atkarībā no dzimuma, jo lielajos svētkos, parasti Vasarsvētkos, baznīcā tika iesvētīti. Daudziem vēl ir saglabājušās iesvētību bildes ar mācītāju centrā un iespaidi, kas nav izbalējuši daudzo gadu gaitā. Šādas organizētas dievbijības laiki ir pagājuši, un kristības un iesvētības ir kļuvušas par personīgās izvēles lietu. Pirms kāda laika Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas mācītāji ir lēmuši mainīt šo tradīciju. Iesvētīt nu var bērnus no 7 gadu vecuma. Un tas tad reizē arī nozīmē šādiem bērniem uzaicinājumu pie Dievgalda. Par šādu izvēli, protams, ir nopietni jāapdomā, lai tā izrādītos par svētību bērnam. Izmaiņu mērķis ir draudzes gana amatam piedienīgas rūpes, lai bērns tiktu pasargāts no šīs pasaules tik kaitīgajiem vējiem un sekmētu dabiskāku ieaugšanu Baznīcā. Bērnam, tāpat kā pieaugušajam, ir jāizšķir Kristus miesa un asinis, un dalība Vakarēdienā tam ir kopā ar vecākiem. Savukārt vecākiem ir jāprot dot atbildes uz jautājumiem, kas bērnam noteikti radīsies laika gaitā. Turklāt pie katra bērna mācītājam arī ir jāizdara sava atbildīgā izvēle iesvētīt viņu vai iesvētīšanu atlikt.

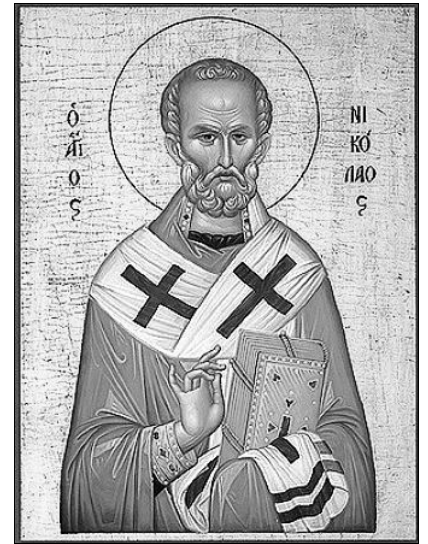
Atgādināšu, ka Vakarēdiens ir ne tikai *cilvēka* apzināta rīcība — aiziet līdz altārim, nomesties ceļos un norīt svēto Sakramentu —, bet arī ir *Dieva* īpašais darbs pie cilvēka. Mēs, cilvēki, viens otru vērtējam pēc prāta spējām, bet Dievs uz mums skatās kā uz veselumu — prāta, miesas, dvēseles un gara vienību —, kuru Viņš pats ir radījis, ar kuru grib darboties, ar kuru grib būt kopā mūžībā. Viņš redz ne tikai to, kādi esam, bet to, par ko kļūsim. Dievs skata ne tikai mūsu acīm redzamo pasauli, bet arī neredzamo garu pasauli. Un Viņš mūs var labi izvadīt tam visam cauri, ja vien uzticamies savam Labajam Ganam. «Tā ir mana miesa». «Tās ir manas asinis». Savā Baznīcas himnā mēs braši dziedam par mūsu ļauno ienaidnieku, kuru spēj aizdzīt viens mazs Dieva vārdušs (1. dziesma, 3. pants). Kas tas par vārdušu? — «Ir». Ticība šim vārdušam var mājot arī bērnos. Bez tam pieaugušajiem ievēlīto bērnu klātbūtne ir labs atgādinājums Jēzus vārdiem: «Ja jūs netopat kā bērni, netikt jums Dieva valstībā!»

Mācītājs Armands Klāvs

Svētais Svētais Nikolajs Brīnumdarītājs

Augstdzimušu un ticīgu vecāku ģimenē pēc ilgstošām lūgšanām ap 270. gadu piedzima bērns, kuram deva vārdu Nikolajs (tulk. no grieķu val. — «Tas, kas uzvar tautas»). Viņa dzimšanas vieta ir tagadējā Turcijā, Antālijas rajonā. Vecāki par Nikolaju domāja kā par Dievam īpaši

veltītu bērnu. Tālab viņi centās iedot Nikolajam nepieciešamo izglītību kristīgās ticības pamatos. Gūstot sekmes mācībās, pusaudzis Nikolajs tāpat guva sekmes arī dievbijīgā dzīvē. Viņu neaizrāva tukšas vienaudžu pļāpas: pusaudžu biedriskums viņam nebija saistošs. Viņš drīzāk meklēja iespējas būt lūgšanās, dievkalpojums, lasīšanā, gavēšanā.

Drīz vien viņa kristīgo dedzību pamanīja viņa tēvocis, vietējais bīskaps, tas viņu iesvētīja par prezbitēri (priesteri). Šajā iesvētīšanas dienā bīskaps pravietiski teica par Nikolaja nākotni: «Lūk, brāļi, es redzu jaunu sauli, lecošu pār zemes galiem, kura parādīsies par mierinājumu visiem skumstošajiem. Svētlaimīgs tas ganāmpulks, kurš būs tāda gana cienīgs! Viņš labi ganīs noklīdušo dvēseles, ēdinot tās dievbijības ganībās; un visiem, kas bēdās, esot uzticams palīgs!»

Viņa vecāki nomirstot atstāja bagātu mantojumu, kuru Nikolajs svētīgi izšķērdēja — t.i., izdalīja nabagaļiem. Viņš juta līdzīgu cilvēkiem viņu vajadzības un, kur vien tas bija iespējams, palīdzēja. Viņa dzīvi pavadīja daudzi dažādi brīnumi: kādiem viņš izdzina ļaunos garus, uz kuģa atdzīvināja matrozi, kas bija krītot nosities... Tāpat viņam labi «padevās» tie dabiskie brīnumi, kurus var izdarīt ikviens, kam «sirds īstajā vietā». Tas Nikolaju darīja slavenu. Viņš mēģināja no ļaunu slavas paslēpties klosterī; kad tas neizdevās, pārcēlās uz lielpilsētu Miru, kas bija arī metropolīta sēdekļis. Tur Nikolajs centās dzīvot klusu un dievbijīgu dzīvi. Taču Dieva iecere bija citāda.

Kad metropolīts nomira, par lielu pārsteigumu pašam Nikolajam tieši viņš tika ievēlēts par arhibīskapu. Stājoties Likijas Miru bīskapijas pārvaldīšanas amatā, Nikolajs pats sev teica: «Tagad, Nikolaj, tava kārta un tavs amats uzliek, lai tu dzīvo ne sev, bet citiem!»

Un tas viņam lieliski izdevās: Nikolajs ar lielu uzmanību vadīja uzticēto Likijas baznīcu, viņu respektēja pat nelabvēļi, viņa nams vienmēr bija viesmīlīgi atvērts katram, pats ģērbās un ēda vienkārši. Var tikai apbrīnot viņa rosīgumu.

Imperators Diokletiāns tajā laikā centās atjaunot savas varas autoriāti, bet kristieši bija labs ienaidnieka tēls; tā iesākās ilgstošas kristiešu vājašanas. Tika slēgtas un iznīcinātas baznīcas, dedzināti īpašumi, grāmatas, izsekoti un arestēti daudzi, tai skaitā, protams, arī baznīcas vadītājs Nikolajs. Taču, nonācis cietumā, viņš rūpējās par cietumniekiem, iedvesmoja ticību saglabāt un apliecināt arī šādā grūtā brīdī.

Atbrīvots ar lielu dedzību atkal ķērās pie savas kalpo-

šanas pienākumiem. Nu viņam vajadzēja atjaunot izpostīto, pulcinot cilvēkus, iedrošinot un mācot. Nikolajs iesaistījās ticības mācības karos ar Āriju, kurš popularizēja domas, ka Kristus bija Dievs, ka nekā no cilvēka viņam nebija. Un savas dedzības dēļ Nikolajs pat uz laiku tika iesodzīts, it kā par to, ka savam oponentam strīda laikā bija iestis.

Viņš tika izslavēts kā cilvēku samierinātājs, pie kura pēc palīdzības un aizlūgšanas vērsās arī nekristieši. Kungs darīja viņu cienīgu nodzīvot līdz sirmam vecumam. Tad arī viņa dienu mērs bija piepildīts, pēc neilgas slimības viņš mierā nomira 324. gada 6. decembrī, un tika apglabāts Miras katedrālē.

Svētā Nikolaja piemiņa musdienās pārsteidzošā kārtā saglabājas Salaveča tēlā, kurš bērniem Ziemsvētkos nes dāvanas. Pareizticīgo baznīcā Nikolajam tiek veltīti šādi vārdi: «Eņģeļa būtību un cilvēka dabu tev deva visas radības Radītājs, iepriekš zinādams tavas labās dvēseles labos augļos; sirdsskaidrais Nikolaj, liec mums visiem tev skaļi saukt: Priecājies, mātes miesās apžēlotais; priecājies, līdz galam svētais. Priecājies, ar savu piedzimšanu vecākus pārsteigušais; priecājies, savu gara spēku uzreiz pēc piedzimšanas atklājušais. Priecājies, apsolītās zemes dārzs; priecājies, Dieva dēstītais zieds. Priecājies, Kristus vīnogulāja labais dzinums; priecājies, Jēzus paradīzes brīnumdarītājkoks. Priecājies, paradīzē dzimušais zieds; priecājies, Kristus mirru labā smarža. Priecājies, jo caur tevi tiek aizdzītas bēdas; priecājies, jo caur tevi tiek iemantots prieks. Priecājies, Nikolaj, lielais Brīnumdarītāj!»

Nikolaja piemiņas dienu pareizticīgie svin 2 reizes gadā — 6. decembrī un 9. maijā. Bet mums viņš ir iedvesmojošas dzīves paraugs, kuras mērķis bija pagodināt Dievu.

Sagatavojis mācītājs Armands Klāvs

Par grāvjiem un mīlestību

4. un 5. maijā notikušajā kristīgo jauniešu biedrības «Īsta mīlestība gaida» 10. salidojumā «Sekss ir visur, šoreiz par mīlestību» piedalījās arī Monika Freimute. Viņa labprāt dalījās savos spīgtākajos iespaidos.

Salidojumā klausījāmie lekcijas, notika slavēšana, darbojāmie mazajās grupās, un bija vēl dažādas aktivitātes, piemēram, obligāti bija jāpiedalās rīta rosmē. Neapmeklētājus svētdienas rītā, kad visi kravāja mantas, gaidīja sods — jānoskrien vairāki apli. Rīta rosmes bija saistošas, tajās reizēm bija jāskrien kā indiāņiem, reizēm kā hokeja faniem. Tas bija jautri.

Visforšākā bija spēle, reizē arī sacensības, sestdienas pēcpusdienā. Visas mazās grupas saņēma lapu ar dažādiem uzdevumiem. Visi nebija obligāti jāizpilda, bet tie bija tik interesanti, ka mēs izdarījām visu prasīto. Kādā no uzdevumiem bija 20 reižu jālūdz, lai samaina sērkoņiņu kastīti pret kaut ko citu, un tā nu to samainīja pret pogu, ko savukārt — pret kožlājamo gumiju, ko atkal pret kaut ko citu. Vēl kādā uzdevumā bija jā sacer dzies-

ma un tā jānodzied divas reizes uz ielas. Mūs noklausījās kāda atraktīva ģimene, viņiem patika. Bet divi mazie puisīši, ko satikām un kam nodziedājām savu sacerējumu, tā īsti mūsu uzstāšanos nesaprata...

Ar interesi klausījos arī priekšlasījumus. Visvairāk uzrunāja lekcija ar nosaukumu «Vai esmu grāvī?» Tajā norādīja, ka ir 2 veida cilvēki: vieni izmisīgi meklē savu īsto cilvēku, bet otri — norobežojas no citiem. Tās abas — galējības. Lektors sacīja: meitene ar puisī var draudzēties, bet, esot kopā, jāiedomājas, ka viņiem blakus ir Jēzus. Tad nekādas muļķības nevar sadarīt.

Uz salidojumu bija vērts braukt: labi pavadīju laiku, guvu jaunu pieredzi un iepazīnos ar citiem jauniešiem.

Uzklausīja Diāna Siliņa

Sanāksšana

Seminārs, plānošana, sadraudzība, pirts... Neatceros vairs, kā oficiāli bija nosaukta draudzes padomes izbraukuma tikšanās 4. un 5. V Jaunlīdumos, bet tās, šķiet, bija galvenās tēmas. Par to arī padalīšos.

Jaunās draudzes padomes cilvēki, mācītāja Armanda Klāva aicināti, maija pirmās nedēļas nogalē piektdienas vakaru un sestdienas priekšpusdienu pavadīja brīvdienā mājā Šlīteres Zilo kalnu tuvumā.

Vispirms mācītājs Armands dalījās interesantā pieredzē par braucieni uz Bruknas muīžu, kur katoļu mācītājs Andrejs Mediņš jau vairākus gadus vada atkarīgo cilvēku kopienu. Stāstījums bija interesants — par skarbjaiem, askētiskajiem apstākļiem, arī par neparasto sadzīvi, kas to visu neredzējušam cilvēkam rada arī gluži dabisku neizpratni un jautājumus. Tomēr pāri visam no Armanda vēstījuma bija nomanāma garīdznieka Mediņa drošā pašāvērtība uz Dievu kā visa vadītāju. Sprotams, ka uzsākt ko tik atbildīgu un pilnīgi no nulles bez stingras ticības nav iespējams. Tas iedvesmoja. Lai Dieva svētība visiem šajā grūtajā darbā iesaistītajiem!

Tālāk mācītājs klātesošos iepazīstināja ar patiesi aizraujošu lūgšanas metodi, kontemplatīvo jeb iztēles lūgšanu. Uzreiz jāpiebilst, ka tai der daudzas Jaunās Derības vietas, kur stāstīts kāds notikums, bet šo metodi nevar lietot, piemēram, lasot psalmus. Armands bija izraudzījies Rakstu vietu no Marka evaņģēlija, kur Jēzus iziet no Jērikas un dziedina kādu aklu ubagu Bartimeju, kas Dāvida dēlam lūdz žēlastību un dziedināšanu.

Armands skaidroja, cik svarīgi šādai iztēles lūgšanai iepriekš pamatīgi sagatavoties. Tas nozīmē vispirms uzmanīgi izlasīt tekstu, pēc iespējas mēģinot saprast un noskaidrot visas detaļas, cik nu vien var. Šajā gadījumā tie būtu šādas ievirzes jautājumi. Kas zināms par Jēriku? Par tās vēsturi? Par arhitektūru? Par klimatiskajiem apstākļiem. Par cilvēku apģērbu? Par tradīcijām? Un vēl, un vēl.

Pavisam konkrēti jā sagatavojas pirms pašas lūgšanas. Jāiekārto sev atbilstoša vieta. Ērta, bet ne komfortabla. Jānomierinās. Jāizjūt sava elpa un sirdspuksti. Jāapzi-

nās, ka tāds es arī esmu Radītāja priekšā. Viss notiek šē un tagad.

Tad Armands lika uzmanīgi klausīties, ierosinot pievērt acis, ja tas palīdz labāk uztvert, un pats lēnām vēlreiz izstāstīja šo pašu Rakstu vietu — taču ne vārds vārdā no evaņģēlija, bet saviem vārdiem, aicinot pievērst uzmanību dažādām detaļām un, kas ļoti svarīgi, liekot katram iztēloties sevi šajā notikumā. Kur es esmu? Vai esmu tur ieturēts? Vai man ir karsti? Vai sajūtu sauli un putekļus? Vai redzu ļaudis? Vai pamanu aklo cilvēku? Vai saskatu, ka tuvojas Jēzus ar saviem pavadītājiem, vai dzirdu visu trokšņaino pūli un redzu turpmākos notikumus?

Un tad ļoti interesanta epizode — aklais jau ir dziedināts, un Jēzus tūlīt dosies tālāk. Tas ir mirklis, kad tieši ES aci pret aci satieku savu Kungu. Kā es šo īso laika sprīdi izmantošu? Ko sacīšu? Vai vispār ko teikšu?

Stipri nepilnīgi, bet apmēram tā varētu atstāstīt šo saistošo garīgo vingrinājumu. Pēc tam katrs bijām aicināti pastāstīt savas izjūtas un sajūtas. Te vien īsi pateikšu, ka man neparastais skatījums uz Jaunās Derības tekstu līdzinājās filmai, pat sauca atmiņā pasen redzētu lenti — *Ben-Hura*, pirmo variantu. Bet tajā laikā, kas tieši man bija atvēlēts, sastopoties ar Jēzu, mani pildīja pateicības jūtas un sapratne, ka tik īsā laikā vārdi ir lieki, ka nav iespējams dažos mirkļos pateikt visu, tā sakot, aptvert neaptveramo. Es apzinājos, ka Jēzus jau tāpat bez maniem vārdiem zina par mani visu, labāk par mani...

Pēc nopietnās daļas visi iesaistījās dažādās vairāk vai mazāk jautrās galda spēlēs. Šo rindiņu autors pirmoreiz mūžā izmēģināja tā saucamo Fišera šahu un ātri saprata, ka labāk tomēr patīk klasika.

Jau pavēlā pievakarē aizsākās sarunas par jaunās padomes turpmāko darba modeli. Ievas Freimutes galvenās atziņas — lūkosim padarīt padomes darbu pēc iespējas mazāk formālu, pulcēties retāk nekā līdz šim, to noteikti nedarīt svētdienās. Ieva pastāstīja, ka viņu pārsteigusi Liepājas draudzes pieredze, kur skaitliski lielas draudzes padome pulcējas uz sēdēm divas reizes gadā!

Domāju, ka dažādu viedokļu apmaiņa bija ļoti rosinoša. Mēs arī cilvēciski cits citu labāk iepazīm, izbraukuma apstākļi satuvina. Bet liepājnieku pieredzi derētu izziņāt sīkāk! Pagaidām liekas, ka viņi atslogo padomes darbu, veiksmīgi pārrunājot lietas ārpus padomes sēdēm, kas, gribot negribot, mēdz uzlikt cilvēkiem galvās formālisma bruņucepuri. Katrā ziņā mūsu pašu padomes pirmā neformālā tikšanās lika par to aizdomāties.

Nākamajā rītā padziedājām vēl no vecās dziesmu grāmatas un īsās lūgšanās katrs paudām, kas mums tajā brīdī bija vissvarīgākais — teicām savu pateicību un uzticējām savas raizes, un mācītājs ierosināja lūgt citam par citu. Mēs taču esam aicināti nest viens otra nastas!

Manuprāt, šāda līdz šim neierasta tikšanās bija vērtīga, un tādu savu retu reizi derētu atkārtot. Varbūt cita vietā, kaut kādā ziņā citā formātā, bet ar to pašu būtību.

Bet cilvēks, protams, nav pilnīgs, un arī šai reizē kāds būtisks sākums neizdevās. Esmu pirts procedūru cienī-

tājs, taču, ja pērties grasās ap pusnakti un vēlāk, tad tas man ir stipri par vēlu. Ap plkst. 24.00 parasti jau saldi guļu. Jā, pirts man pietrūka, un par to ir drusku škrebe uz pārējiem naktsputniem.

Alnis Auziņš

Pārdomām Dzirdēt un runāt

Tāpat kā mīlestība uz Dievu sākas ar to, ka mēs klausāmies Viņa vārdu, tā arī mīlestība uz brāli sākas ar to, ka mēs mācāmies klausīties viņā.

Tā ir Dieva mīlestība pret mums, ka Viņš mums ne tikai dāvā Savu vārdu, bet arī atver Savu ausi. Tas ir Dieva darbs, ka kalpojam savam brālim, mācoties viņu uz klausīt.

Kristieši .. bieži domā, ka tad, kad viņi ir kopā ar citiem cilvēkiem, viņiem vienmēr kaut kas jāsniedz, tā esot viņu vienīgā kalpošana. Viņi aizmirst, ka uz klausot var kalpot daudz vairāk nekā runājot. Daudzi cilvēki meklē ausi, kas viņus uz klausītu, un neatrod to starp kristiešiem, jo tie runā arī tur, kur tiem būtu jā klausās. Bet tas, kurš vairs nespēj uz klausīt savu brāli, drīz vairs neklausīsies arī Dievā, bet tikai runās Viņa priekšā. Ar to sākas garīgās dzīves nāve, un beidzot pāri paliek vienīgi garīga pļāpāšana, kas nosmok dievbijīgos vārdos. Kurš nespēj ilgi un pacietīgi klausīties, tas vienmēr runās otram garām un pats to nemaz neievēros. Kurš domā, ka viņa laiks ir pārāk vērtīgs, lai to pavadītu, uz klausot otru, tam patiesi nekad nebūs laika Dievam un brālim, bet tikai sev pašam, saviem vārdiem un plāniem.

Brālīgā dvēselkopšana būtiski atšķiras no sprediķa. Dieva vārda pasludināšanas uzdevuma vietā te stājas klausīšanās uzdevums. Mēdz būt arī klausīšanās ar pusausi, ar apziņu, ka jau zini, ko otrs sacīs. Tā ir nepacietīgā, neuzmanīgā klausīšanās, nicinot brāli un gaidot tikai to, lai pats beidzot tiktu pie vārda un tā atbrīvotos no otra. Tā nav mūsu uzdevuma izpildīšana, un skaidrs, ka arī šajā gadījumā nostāja pret brāli atspoguļo mūsu attieksmi pret Dievu. Nav brīnums, ka mums vairs netiek veikt vislielāko klausīšanās kalpošanu, uz ko Dievs mūs ir aicinājis, proti, brāļa grēksūdzes uz klausīšanu, ja jau mēs pat mazākajās lietās aizveram ausi pret brāli. Pagānu pasaule šodien zina, ka bieži vien cilvēkam var palīdzēt tikai ar to vien, ka viņu nopietni uz klausu, un pasaule, šajā atziņā balstoties, ir izveidojusi sekulāru dvēselkopšanu, kas gūst cilvēku, tai skaitā kristiešu, piekrišanu. Taču kristieši ir aizmirsuši, ka uz klausītāja amatu viņiem ir uzticējis Tas, kurš pats ir lielais Uz klausītājs un kura darbā viņiem jā piedalās. Mums jā klausās ar Dieva ausīm, lai varētu runāt ar Dieva vārdiem.

Dītrihs Bonhēfers,

pārpublicēts no interneta vietnes www.ebaznica.lv

Joki

Jauna sieviete atved pie vecākiem ciemos savu līgavaini. Pēc pusdienām māte pačukst tēvam, lai viņš iepazīstas ar jauno cilvēku labāk un izdibina ko vairāk par pieklājības frāzēm. Tā tēvs meitas līgavaini ieaicina savā kabinetā un jautā:

— Jaunais cilvēks, ar ko jūs nodarbojaties?

— Es studēju teoloģiju, tas atbild.

— Hm, tas ir jauki. Bet kā jūs domājat nodrošināt manai meitai pietiekami lielu māju un labus dzīves apstākļus, pie kādiem viņa ir pieradusi? — skeptiski jautā tēvs.

— Es turpināšu cītīgi studēt, un gan jau Dievs parūpēsies, — nešaubīdamies atbild līgavainis.

— Un kā jūs esat nodomājis nopirkt vismaz skaistu saderināšanās gredzenu, kādu mana meita taču noteikti ir pelnījusi? — neatlaižas tēvs.

— Nu, es turpināšu cītīgi studēt, un gan jau Dievs gādās, — nesatricināmi mierīgi atbild jauneklīs.

— Un bērni? — tēvs kļūst nedaudz satraukts. — Kā jūs esat nodomājis gādāt, lai viņiem nekā netrūktu un lai viņi varētu mācīties labākajās skolās?

— Neuztraucieties, ser, es turpināšu studēt, un Dievs noteikti palīdzēs, — jauneklīs ir pārliecināts.

Visa turpmākā saruna norit apmēram tādā pašā veidā. Kad abi vīrieši atgriežas dzīvojamajā istabā, māte neuzkrītoši, bet ieinteresēti jautā tēvam:

— Nu, kā ir?

— Jāsaka, ka jaunajam cilvēkam ir visai miglains priekšstats par savu nākotni un ģimenes dzīvi, atbild tēvs. Bet vispār ir jāatzīst, ka viņš ir jauks puisis, jo stipri tic, ka es esmu Dievs.

Rīta lūgšana: Mans Kungs, līdz šim brīdim es šodien esmu labi turējies. Neesmu nevienu aprunājis, neesmu dusmojies, neesmu bijis mantkārīgs, bezkaunīgs, neiecietīgs vai savtīgs. Es esmu ļoti pateicīgs par to. Bet pēc dažām minūtēm, mans Dievs, es kāpšu laukā no gultas un no tā brīža man vajadzēs daudz vairāk palīdzības.

No baznīcas torņa nokrīt mācītājs — sveiks un vesels, nevienas skrambiņas. Ticīgais nočukst:

— Brīnums!

— Nē, tikai nejaušība! — saka ateists.

Mācītājs no tā pašā torņa nokrīt otro reizi un atkal tiek cauri bez neviena savainojuma.

— Brīnums! — saka ticīgais.

— Vienkārši sakritība, — saka ateists.

Mācītājs nokrīt no baznīcas torņa arī trešo reizi, un atkal sveiks un vesels.

— Brīnums! — sauc ticīgais.

— Nē, ieradums, — atmet ar roku ateists.

Kādu vakaru Ādams pārnāk vēlu mājās.

Ieva vaicā: — Ādam, kāpēc tu tik vēlu pārnāci mājās?

— Kopu dārzu.

— Vai tu neesi atradis kādu citu sievieti?

— Ieva, tu taču zini, ka tu esi vienīgā sieviete visā pasaulē!

Ieva nomierinās, viņi kopā paēd vakariņas un liekas gultā gulēt.

Pusnaktī Ādams pamostas, jo Ieva kaut ko dara ar viņu.

— Ieva, ko tu dari?!

— Skaitu ribas...

Sēž parkā puika uz soliņa, viena roka pacelta pret debesīm, otra uz atvērtas Bībeles, un puika sauc: — Alleluja! Dievs ir varens! Alleluja!

Garām iet kāds jauns vīrietis, nupat kā pabeidzis zinātnes fakultāti, pieiet pie puikas un prasa: — Par ko tā priecājies?

Puika: — Tu nemaz nevari iedomāties, kādus Dievs dara brīnumus! Viņš ar Savu lielo varenību pašķīra Sarkanā jūru uz pusēm, lai viņa izredzētā Israēla tauta varētu to šķērsot!

Zinātnes upuris: — Ha, ha! Tas taču ir izskaidrojams — zinātnes eksperti ar modernajām tehnoloģijām ir atklājuši, ka tajā laikā, tajā apgabalā Sarkanās jūras dziļums bija tikai 10 collas!

Puika apdomājas, tad saka: — Tu nemaz nevari iedomāties, kādus Dievs dara brīnumus! Viņš ar Savu lielo varenību 10 collās noslīcināja visu ēģiptiešu karaspēku!

Apsveikumi un sludinājumi

Kristus saka:

«Ne jūs izraudzījāt Mani, bet Es jūs izraudzīju». *Jņ. 15:16*

**Mīļi sveicam ar iesvētībām un ienākšanu
mūsu draudzē Zandu Neparti un Maiju Freimuti!**

Citu pamatu neviens nevar likt kā to,
kas jau likts, un tas ir Jēzus Kristus. *1. kor. 3:11*

**Novēlam Jānim Zadiņam un Zandai Nepartei
Dieva svētību laulībā!**

Dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu

ik svētdienu plkst. 11.00. baznīcā.

Mācītājs pieņem

piektdienās no plkst. 17.00 līdz 18.00 draudzes kancelejā.